

**UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG**

D O M

Afsagt den 23. maj 2017 af Østre Landsrets 8. afdeling
(landsdommerne M. Lerche, Bo Østergaard og Marie Louise Tønne (kst.)).

8. afd. nr. B-1119-16:

A

mod

Ankenævnet for Patienterstatningen

(Kammeradvokaten v/advokat Kristine Laursen Stavnsbo, prøve)

Københavns Byrets dom af 8. april 2016 (BS 24A-3935/2015) er anket af A
med endelig påstand om, at indstævnte, Ankenævnet for Patienterstatningen, skal
anerkende, at sagen ikke er forældet, og at sagen hjemvises til fornyet behandling ved
Ankenævnet for Patienterstatningen.

Ankenævnet for Patienterstatningen har nedlagt påstand om stadfæstelse.

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af A og B

A har forklaret blandt andet, at det var de psykiske og ikke de fysiske bivirkninger, hun omtalte i byretten. De psykiske bivirkninger af Risperdal var blandt andet, at hun følte sig tom og frarøvet sin identitet. Hun blev slået ud psykisk og kunne ikke fungere socialt. Lægerne forholdt sig ikke til hendes bivirkninger, men fastholdt frem til 2006, at Risperdal var den rigtige medicin. I 2006 blev hun på **C** te, trappet ud af Risperdal og overgik til præparatet Abilify. Hun fik ikke nogen forklaring på, hvorfor hun skulle ophøre med at tage Risperdal. Hun var i den samme dårlige psykiske tilstand indtil 2013, hvor hun stoppede med at tage antipsykotisk medicin og blev klar over, hvad der var foregået. Hendes psykiske tilstand blev således ikke bedre af, at hun overgik fra Risperdal til Abilify.

Når det i journalnotat af 27. april 2005 fra **D** er anført, at hun mente sig fejlbehandlet medicinsk, og at hendes diagnose var forkert, skyldes det nok, at det var et tema for hende, om hun havde fået den rette diagnose og fik den rette medicin. Hun følte, at det ikke var rigtigt, hvad der foregik omkring hende, hvilket lægerne ikke forholdt sig til. Lægerne sagde, at det rigtige var at tage antipsykotisk medicin.

Da hun i 2007 på **C**, gav udtryk for, at alle hendes problemer var startet, efter at hun var begyndt at tage Risperdal, jf. journalnotat af 2. marts 2007, sagde lægerne det samme, at diagnosen og behandlingen var rigtig, hvilket hun accepterede.

Hun anmeldte skaden i marts 2014, fordi hun først på det tidspunkt blev rigtigt klar over, at der var sket noget forkert, hvilket psykolog **B** vejledte hende om.

Hun har ikke taget antipsykotisk medicin siden 2013 og har det i dag godt.

B for forklaret blandt andet, at hun ikke er psykiater og derfor ikke kan stille diagnoser og ordinere medicin. Hun har imidlertid haft meget samarbejde med børne- og ungdomspsykiatrien og har det fortsat via sit arbejde som psykolog i **E** Kommune. Hun har arbejdet med adskillige børn og unge, der har fået Risperdal.

Da hun i 2013 blev kontaktet af **A**, var **A** forvirret over de ting, der var sket, og forstod ikke, hvorfor hun havde så svært ved at klare sig. **A** havde depressiv adfærd og angst og kunne ikke fuldføre noget.

Hun udtrykte bekymring for A, fordi hun ikke kunne forstå, at man havde medicineret en ung pige så voldsomt og derved bragt hende i en zombielignende tilstand. Hun huskede A som en velbegavet pige og undrede sig over, at det var gået så galt for A.

Hun forklarede i byretten, at hun ikke mente, at A selv kunne være kommet til den konklusion, at hun formentlig var blevet fejlbehandlet, idet hun undrede sig over, at A i en så voldsom medicinerings selv skulle have været klar over, at hun blev fejlbehandlet.

A var samtidig ung og skrøbelig og fik af sin mor at vide, at hun var skør. Hun opfordrede A til at undersøge, om det kunne være rigtigt, at hun var blevet behandlet sådan, og om der var mulighed for at klage.

Hendes vurdering er baseret på, hvad A har fortalt hende.

Procedure

Parterne har for landsretten i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten og har procederet i overensstemmelse hermed.

Landsrettens begrundelse og resultat

Landsretten lægger til grund, at A flere gange i perioden 2005-2006 under behandlingen på D samt på C, gjorde opmærksom på, at hun følte sig fejldiagnostiseret og fejlbehandlet. Efter at være ophørt med at tage Risperdal, gav hun under en samtale på C, den 2. marts 2007 udtryk for, at alle hendes problemer var startet, efter at hun begyndte at tage Risperdal. I sin skadesanmeldelse til Patienterstatningen den 31. marts 2014 anførte hun om behandlingen på D, at hun allerede i starten følte, at hun var fejlplaceret.

Landsretten tiltræder på denne baggrund, at A senest i marts 2007 har haft eller burde have haft kendskab til, at hendes eventuelle skade muligvis kunne henføres til den diagnose og medicinerings, hun fik på D, og at hun fra dette tidspunkt ikke længere var i utilregnelig uvidenhed herom.

Herefter, og i øvrigt af de af byretten anførte grunde, tiltræder landsretten, at A's eventuelle krav er forældet.

Landsretten stadfæster derfor byrettens dom.

A skal i sagsomkostninger for landsretten til Ankenævnet for Patienterstatningen betale 25.000 kr. til dækning af udgifter til advokatbistand inklusive moms. Beløbet er fastsat under hensyn til sagens værdi og omfang, herunder at sagen alene har angået et spørgsmål om forældelse.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal A inden 14 dage betale 25.000 kr. til Ankenævnet for Patienterstatningen.

Sagsomkostningsbeløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

(Sign.)

— — —
Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 23-05-2017

Camilla Nielsen
kontorfuldmægtig